

Dnes si, milé děti, po dlouhé době povíme pohádku.

V jednom překrásném království žije jedna taková psí princezna. Má nádherné šatečky s puntíky a je to moc krásná princezna. A co jí psí pánbůh nadělil na kráse, tak o to ji bohužel pak musel obrát na intelektu. Vykompenzoval to ovšem zase tím, že princezna, ač ne zcela bystrá, je velmi milá a ze života naprosto radostná. Z ničím si hlavu neláme a životem prochází - či spíše prolétává - jako splašený buldozer. Narazí-li na problém, považuje nějaké zamýšlení se nad řešením za ztrátu času a problémem se zkrátka probourá.

Ta princezna se jmenuje Talinka a její dvorní dáma a vrchní páže se dennodenně usilovně snaží, aby se z princezny nestalo strašlivé kopyto, jak jí bylo jakousi zlou sudičkou v zelené kamizole dáno do vínku □ .

Byly doby, kdy to vypadalo nahnutě a když se někdo pozorně zadíval, mohl si všimnout, že z Talinky se pomalu, ale jistě už to kopyto stává a strašlivá sudba se naplňuje. Dvorní dáma i vrchní páže z toho byli zoufalí a tak se snažili ještě víc, než nejvíc. Jednoho dne jejich přání a úsilí vyslyšel psí bůh a udělal malý zázrak. Mocně dýchl a tím fukem sfoukl trochu hvězdného prachu ze Psí hvězdy Siria a seslal ho v noci na zem do pelíšku, kde snila své psí sny právě princezna Talinka. Hvězdný prach ze Siria je takovým psím lékem na různé neduhy. A je tak mocný, že dokáže léčit i mozkovou nedostatečnost □ . Takže když se následujícího dne milá princezna Talinka probudila, zjistila, že v hlavě nemá úplně pusto a prázdno, ale že tam úřaduje právě ten hvězdný prach. A ten způsobil, že princezna se náhle stala nejen milou a krásnou, ale také tak trošku i poznala, že ta hlava, kterou má, není jen nosič na uši a zátka, aby jí nepršelo do krku. A že tím pádem může bojovat se svou kletbou.

A postupem času toho uměla víc a víc, a chovala se líp a líp. A taky, zatímco zpočátku pro ni dvorní dáma a vrchní páže byli otravným hmyzem, který po ní pořád něco chce, do něčeho ji nutí, spoustu věcí jí zakazuje....., tak náhle zjistila, že oni vlastně nemají tak úplně špatné nápady a že to zase není tak hrozný dodržovat královskou etiketu, že je pak ten život najednou takový zajímavější.

Ale víte, jak to s kletbama, milé děti, bývá. Když je některá sudička moc zlou sudičkou, její kletby bývají silné a porazit je, to není jen tak. A tak, když se jednoho dne celý královský dvůr přestěhoval ze svého původního hradu do hradu nového, kde byla spousta novot a krás

a úžasností, přestala být princezna Talinka tak bdělá, protože ji všechny tyhle úžasnosti, krásy a novoty zcela pohltily. Sudba se znovu začla nad Talinkou rozpínat a smetla hvězdný prach do kouta velké princezniny mozkovny.

A to celé způsobilo, že princezna došla k závěru, že některé věci z dvorní etikety, které se naučila, tady vlastně nepotřebuje. Začalo to poznenáhlu..... Vlastně hned po příjezdu královského dvora a nastěhování se do komnat. Princezna naznala, že by mohlo být výbornou zábavou rvát z oken na kohokoliv, kdo kolem hradu projížděl, či procházel. Úplně zapomněla, že správně vychovaná dáma neřve jak řeznickej pes, když mu berou dvoukolák a naprosto se týhle zábavě odevzdala. Nejvíc pak v dobách, kdy měli přes den s princem Rumíčkem hrad pro sebe. To se k němu nikdo nesměl ani přiblížit, aby to v ní nespustilo povykování.

Bylo nutno udělat opatření a tak dvorní dáma rozhodla, že některá z oken hradu potáhne černý mušelín na znamení, že princezna je ohrožení (a hlavně, aby ta krůta neviděla ven a neměla tak puzení rvát na kdejakou babičku, co jde na hřbitov-pozn. autorky) . Po nějaké době došla rozjásaná princezna k rozhodnutí, že v době, kdy na hradě budou s princem Rumíčkem sami, by mohli vyzkoušet, jaký to je povalovat se pod cizím baldachýnem. A ledva dvorní dáma a vrchní páže Brtník z Brtníků opustili hrad, hópla do jejich dučen a uspořádala si tam rej.

A tak musela dvorní dáma objednat další várku černýho mušelínu a potáhnout jím vždy před odchodem lože. Aby následně naznala, že kletba nad princeznou Talinkou nabírá na síle, protože princezna byla touto novou zábavou tak uchvácená, že ji ani černej mušelín nezastavil a pořádá si tam ten rej vesele dál (jednoho dne dojde dvorní dámě trpělivost a zmydlí jí tu flekatou zadel :D)

Sudička si kdesi vesele mnula ruce a začla čarovat ve své čarodějně baňce, aby dodala sudbě na síle. Takže netrvalo dlouho a princezna opustila další ze svých návyků a dala etiketě na frak. Po dlouhých a dlouhých letech si vyvzpomněla na to, jak ji kdysi hrooozně moc bavilo hrabat se v koších. Co na tom, že to se nesluší, aby správná princeznička dělala takovýdle fujtajbl věci. Však kdo to uvidí, když je na hradě jen ona a princ Rumíček? Dvorní dáma fuč, vrchní páže taky v háji, tak co by se žinýrovala, ne? A vrhla se do toho. Černej mušelín už došel a tak nezbylo dvorní dámě nic jinýho, než vydat královský pokyn, že koš na

odpadky musí být vždy z dosahu nenechavé princezničky.

Tou dobou už sudička smíchy slzela a do báně plivla svou jedovatou slinu. Z báně se začlo čudít a to vždycky značí průser. Ten na sebe nenechal dlouho čekat a naše milá princezna se urvala z řetězu definitivně.

Jednoho podzimního dne, když se dvorní dáma vrátila v odpoledních hodinách na hrad, čekalo na ni překvapení, o kterém neměla dost dlouho nejmenšího tušení. Vstoupili s vrchním pážetem do komnat, kde je princ a princeznička jásavě vítali, jak kdyby se sto roků neviděli. Princ i princeznička vyběhli na chvíli do zahrad a když se pak vrátili do komnat, přinesl princ Rumíček dvorní dámě takový prapodivný dárek. Zpravidla jí nosívá na uvítanou některého ze svých plyšáků, ale dnes donesl kus pevného igelitového pytlíku. Vrchní dáma mu poděkovala za tak zajímavý prezent a v duchu si řekla, že to prase princeznička zase rabovalo v odpadáku, který byl tou dobou pokusně navrácen do komnat. A povzdychla si, že tady už je všechno marný.

Jak moc marný to je, a že tou dobou už hvězdný prach v koutku velké princezniny mozkovny jen tiše úpí a pláče pod vládou zlé sudby, ale ani v nejmenším netušila. Převlékla se a vyzvala prince s princezničkou, že se půjdou všichni projít. I na procházce bylo na princezně vidět, jak sudbě sílí moc a tak bylo nutno ji neustále připomínat, jak se má správná

princezna chovat.

To ale nebylo všechno. To, nad čím se mohla hnusná sudička bavit vskutku královsky totiž proběhlo už dávno před tím a to na hradě.

A vrchní dáma to zjistila až poté, co se do hradu z procházky vrátili. Vydala se tehdy do hradní kuchyně, aby zajistila přípravy na královskou večeři. Podávat se měla panenka. Vepřová, pochopitelně. Kdyby to byla panenka na hraní, tak by se asi těžko stalo to, co se stalo. Dvorní dáma šla ke dřezu, kam ráno odložila milou panenku, aby tato povolila a rozmrzla. A při pohledu do prázdného dřezu - při dlouhém pohledu, protože prostě nemohla věřit tomu, co vidí- respektive, co naopak nevidí, protože panenka tam nebyla, asi záhadně zmizela!!! - jí došlo, cože jí to ten princ Rumíček přinesl předtím za podivný dárek na přivítanou.

To nebyl jen tak ledajaký igelitový pytlík. "TO BYL STOPRO PYTLÍK VOD TÝ PANENKY!!!!!" vyhrkla dvorní dáma a šla se prohrabat košem, jak ta princezna Talinka. "No jo! Panenka záhadně nezmizela!! Ta kráva nám sežrala večeři!" zařvala na celej hrad rozčilená dvorní dáma. "No to je vrchol, vona už neví, jak nám ten pobyt tady voživit!" hulákala dál na plný pecky a šla poinformovat vrchního pážecího Brtníka, kterej se na nádvoří hmoždil při výrobě betóna.

To bylo taky tak jediný, co mohla udělat. Na todle už je totiž černej mušelín krátkej, milý děti. A vypadá to, že sudička, která už se toudle dobou válí smíchy po zemi a řve, až tím budí ptáčky za sedmero horama, bude mít navrch a z princezny Talinky se vbrzku opravdu stane to kopyto. Páč vono taky už dvorní dámě docházej síly se s tou sudbou prát ☐ ☐ . Princezně pak řekla, že je kráva a proto dostane k večeři už jen pekingský zéli, když už sežrala takovýho masa, který navíc ani nemohlo stihnout pořádně rozmrznout. A že kdyby to byla bývala věděla dřív, tak by jí nenalila do pohárku to kozí mlíčko, co princezně tak chutná a místo toho by jí zavřela do hradní věže až zčerná, jak ten mušelín.

No a zazvonil zvonec a pohádky je nejspíš konec. Páč, co už s tou krůtou flekatou, že jo, milý děti. ☐

O veliké kletbě

